Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 069 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. ZWART**
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 10 februari 2022, dient op 11 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 september 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 februari 2023.

1.3. Op 21 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 22 maart 2026 en die door verzoeker bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd als stuk 1.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij al een zeer lange periode in België is en dat hij bij terugkeer als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban, waardoor zijn leven er in gevaar zal zijn. Hij beroept zich op het voordeel van de twijfel en verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij wenst te onderstrepen dat hij sedert februari 2022 in België is en verwijt de commissaris-generaal hem geen specifieke vragen te hebben gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. Hij preciseert dat hij afkomstig is uit een zeer conservatief milieu en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Hij stipt nog aan dat hij zich probleemloos geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming en meent hij dat hij het risico loopt op foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer. Hij wijst erop dat de situatie in Afghanistan met de machtsovername door de taliban in augustus 2021 drastisch veranderd is. Het land wordt volgens hem nog steeds bedreigd door terroristen van de islamitische staat, Al Qaida en de taliban. Hij citeert uit verschillende rapporten en verwijst nog naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 28 maart 2022 waaruit blijkt dat het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, waardoor het ook voor hem onmogelijk is om daar te leven. Verder stipt hij aan dat het op basis van de beschikbare landeninformatie niet uit te sluiten valt of de taliban de verantwoordelijke actoren zijn voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 21 augustus 2026 maakt de commissaris-generaal en pleitnota over, waarin zij refereert aan volgende stukken, waarvan zij telkens de weblinks vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments,* 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation,* augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus,* december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, juni 2026;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI Focus *Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*, 27 maart 2026.

3.2. Op 26 augustus 2026 maakt verzoeker een pleitnota over, waarbij hij volgende stukken voegt:

- Tewerkstellingsattest;
- Arbeidsovereenkomst;
- Individuele rekening 2023;
- Individuele loonfiche 2024;
- Individuele loonfiche 2025;
- Loonfiche 2026;

- Attest veiligheidsopleiding;
- Huurcontract;
- Deelcertificaat Nederlands;
- Attest lerares Nederlands;
- Attest A.N.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Beoordeling van de nood aan internationale bescherming

5.1. Uit een lezing van het administratief dossier en de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

5.1.1. Verzoeker brengt geen geloofwaardige elementen aan waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift gaat hij niet in op de motieven omtrent zijn vluchtrelaas, maar beperkt hij zich louter tot het benadrukken van zijn lange verblijf in België en meent hij dat hij bij terugkeer beschouwd zal worden als een ongelovige. Hij laat aldus in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas te herstellen. De motieven in de bestreden beslissing in dit verband, die pertinent en daadkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijven integraal overeind.

5.1.2. Waar verzoeker zich beroept op zijn lange verblijf in België, blijkt uit de beschikbare landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier wat volgt.

De taliban kwamen op 15 augustus 2021 opnieuw aan de macht en kondigden de heroprichting van het ‘Islamitisch Emiraat Afghanistan’ aan. Sindsdien is de uitsluitend uit mannen bestaande, door Pashtunen gedomineerde zogenaamde interim-regering van de taliban, permanent geworden. Deze heeft haar macht verder geconsolideerd en evolueert in de richting van een theocratische politiestaat. De macht is gecentraliseerd onder de hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhunzada, die absolute macht geniet en de politieke, bestuurlijke en religieuze instellingen van Afghanistan controleert (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 16).

De taliban hebben een *de facto*-regering ingesteld met een politiek monopolie, vergelijkbaar met een eenpartijstaat. Er bestaat geen politieke oppositie en de maatschappelijke ruimte is sterk ingeperkt. Critici, journalisten en andere personen met afwijkende meningen worden geconfronteerd met mediacontrole, intimidatie, arrestaties en andere vormen van repressie. De beschikbare landeninformatie wijst bovendien op een verdere verslechtering van de mensenrechtensituatie, met onder meer willekeurige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies, doodstraffen, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling.

De taliban baseren hun beleid op een ultraconservatieve interpretatie van de soennitische islam, in het bijzonder de Hanafi-rechtsschool en het deobandisme. Na de machtsovername schaften zij de grondwet van 2004 af en verklaarden zij de sharia tot het toepasselijke rechtssysteem. De *de facto*-autoriteiten beschouwen het als hun fundamentele taak om de bevolking te laten leven overeenkomstig hun interpretatie van de religieuze wetgeving. Daartoe werden talrijke decreten, instructies, richtlijnen en wetten uitgevaardigd die betrekking hebben op vrijwel alle aspecten van het dagelijkse leven maar waarvan de juridische status niet steeds duidelijk is. Deze regels hebben onder meer betrekking op gedrag en uiterlijk, kledingvoorschriften, religieuze praktijken, relaties tussen mannen en vrouwen, onderwijs, media en culturele activiteiten. De rechten van vrouwen en meisjes zijn daarbij bijzonder sterk beperkt. Het juridische kader wordt gekenmerkt door een grote mate van onzekerheid. Hierdoor kunnen individuele handhavers en lokale autoriteiten regels verschillend interpreteren en toepassen. Tegelijkertijd blijkt uit de landeninformatie een

algemene tendens naar een meer uniforme en strengere handhaving in het hele land, hoewel regionale verschillen blijven bestaan.

Een belangrijke ontwikkeling vormt de publicatie van de zogenaamde moraliteitswet van 31 juli 2024. Deze wet bundelt en formaliseert een groot aantal regels die reeds sinds de machtsovername bestonden. Zij bevat voorschriften inzake gendersegregatie, kleding, het bedekken van het lichaam en gezicht van vrouwen, baard- en haarvoorschriften voor mannen, religieuze verplichtingen en omgangsvormen. Daarnaast worden onder meer het niet deelnemen aan verplichte gebeden, vriendschap met of het imiteren van niet-moslims, muziek en bepaalde andere gedragingen verboden. De codificatie van deze regels wordt door sommige bronnen beschouwd als een aanwijzing dat zij strikter en repressiever zullen worden toegepast. De regels dragen bovendien bij tot de verdere institutionalisering van genderapartheid.

In 2026 werd daarnaast een nieuw Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd. Volgens de aangehaalde informatie bevat dit wetboek bepalingen die in strijd lijken te zijn met internationale mensenrechtennormen. Het zou onder meer discriminatie op grond van sociale status mogelijk maken waardoor er sprake is van klassenjustitie, het recht op een eerlijk proces beperken, lijfstraffen uitbreiden en de onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen faciliteren. Het wetboek bevat bovendien bepalingen die kritiek op de islamitische voorschriften en de talibanleiders strafbaar stellen. Ook worden bepaalde vormen van afwijkend religieus denken of gedrag als bijzonder ernstig beschouwd. De beschikbare informatie over de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dit nieuwe wetboek is evenwel nog beperkt.

Voor de handhaving van hun interpretatie van de sharia hebben de taliban opnieuw het *Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice* (MPVPV) opgericht. Dit ministerie speelt een centrale rol bij het toezicht op het privéleven van de bevolking en op de naleving van de opgelegde regels. MPVPV-handhavers beschikken over ruime bevoegdheden en er zijn voortdurende meldingen van verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld. Binnen hun mandaat kunnen zij volgens een glijdende schaal optreden, gaande van een waarschuwing of bedreiging tot boetes, opsluiting of andere straffen.

Hoewel de handhaving regionaal kan verschillen en in bepaalde stedelijke gebieden soms minder streng is dan in rurale en conservatieve regio's, blijkt uit de landeninformatie dat de repressie verder is toegenomen. De vage formulering van bepaalde regels laat bovendien ruimte voor individuele handhavers om deze naar eigen inzicht strenger of soepeler toe te passen. UNAMA documenteerde in de periode van augustus 2021 tot maart 2024 meer dan duizend gevallen waarin de handhaving van voorschriften door MPVPV-personeel gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen.

Ook de rechtbanken passen de strikte interpretatie van de sharia toe. Sinds een instructie van Akhunzada in november 2022 om de sharia volledig toe te passen, worden onder meer doodstraffen en lijfstraffen opgelegd. Hudud- en qisasstraffen kunnen executie, steniging, geseling en amputatie omvatten. De interpretatie van de sharia wordt daarbij in belangrijke mate overgelaten aan individuele rechters, wat aanleiding kan geven tot verschillen in de opgelegde straffen.

Bijzonder relevant voor de beoordeling van morele normoverschrijdingen is *zina*, waaronder seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, voorhuwelijkse en buitenechtelijke seksuele betrekkingen vallen. Ook vrouwen die slachtoffer zijn van verkrachting kunnen hiermee worden geconfronteerd. De beschikbare informatie vermeldt ernstige incidenten van arrestaties, lijfstraffen, stenigingen en moorden in verband met vermeende *zina*. Meer algemeen worden lijfstraffen gebruikt voor uiteenlopende zogenaamde morele misdrijven. De cijfers wijzen bovendien op een aanzienlijke toename van het aantal geselingen in 2025.

De taliban streven volgens de landeninformatie ook naar een zuivering van de Afghaanse samenleving van buitenlandse invloeden. Dit uit zich onder meer in het onderwijsbeleid. Seculiere vakken en onderwerpen die volgens de autoriteiten strijdig zijn met de islamitische voorschriften en de Afghaanse cultuur worden beperkt of verwijderd. Dit betreft onder meer onderwijs over democratie, burgerschap, mensenrechten, gender en vrouwen. Tegelijkertijd wordt religieus onderwijs bevorderd en wordt de rol van madrassa's uitgebreid en gereguleerd.

Ook de vrijheid van meningsuiting en de toegang tot sociale media zijn steeds verder ingeperkt. De *de facto*-autoriteiten monitoren onlineactiviteiten en volgen onder meer journalisten, activisten en andere gebruikers van sociale media. Kritiek op de taliban of online-inhoud die als onislamitisch of moreel problematisch wordt beschouwd, kan leiden tot huiszoekingen, arrestaties en detentie. Daarnaast wordt melding gemaakt van controles van mobiele telefoons en het gebruik van een uitgebreid netwerk van menselijke informanten. Hierdoor is een klimaat van angst en zelfcensuur ontstaan.

Blasfemie en afvalligheid worden in dit kader bijzonder zwaar aangerekend. Personen die kritiek leveren op de islamitische voorschriften of worden beschouwd als personen die overtuigingen verdedigen die strijdig zijn

met de islam, kunnen volgens de beschreven regelgeving zware straffen riskeren. De landeninformatie vermeldt bovendien dat personen die de islam hebben verlaten of van de dominante religieuze normen afwijken, zich doorgaans niet publiekelijk uitspreken, waardoor het aantal geregistreerde incidenten beperkt blijft.

Wat Afghanen betreft die het land hebben verlaten, blijkt een ambivalente houding binnen de taliban en de Afghaanse samenleving. Personen die om economische redenen in het buitenland verbleven, kunnen anders worden bekeken dan voormalige leden van de overheid, activisten, journalisten, intellectuelen of andere personen die als onderdeel van de vroegere elite worden beschouwd. Vooral in bepaalde rurale en conservatieve gebieden bestaat volgens de bronnen argwaan tegenover personen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn gegaan.

Tegelijkertijd hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen in het buitenland opgeroepen om terug te keren. Miljoenen Afghanen zijn de voorbije jaren vanuit onder meer Iran en Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd. Veel van deze personen ondervinden bij hun terugkeer vooral problemen met herintegratie, gebrek aan financiële middelen en het ontbreken van een sociaal netwerk. Terugkeerders kunnen als buitenlanders worden beschouwd wegens hun accent, kleding of gedrag, en kunnen zich genoodzaakt zien zich aan de nieuwe regels en normen aan te passen om stigmatisering te vermijden.

De informatie over personen die vanuit westerse landen zijn teruggekeerd, blijft daarentegen beperkt en grotendeels anekdotisch. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat terugkeerders uit Europa systematisch worden gearresteerd of mishandeld uitsluitend omdat zij uit een westers land terugkeren. Bij aankomst kunnen personen uit westerse landen soms meer vragen krijgen, maar systematische ondervragingen of arrestaties blijken niet te zijn vastgesteld. Wel kunnen personen met een specifiek risicoprofiel, zoals voormalige veiligheidsmedewerkers, personen met banden met verzetsgroepen of andere personen die reeds door de taliban worden geviseerd, bijzondere risico's lopen.

De meeste bronnen zijn het erover eens dat terugkeerders over het algemeen niet specifiek worden vervolgd omdat zij terugkeerders zijn. Niettemin kunnen individuele personen worden vervolgd of mishandeld wanneer zij tot een specifiek risicoprofiel behoren. Bovendien kunnen lokale gemeenschappen en leiders op dorpsniveau vaak snel op de hoogte raken van de terugkeer van een persoon, waardoor de mogelijkheden voor anonimiteit beperkt kunnen zijn.

De landeninformatie erkent dat personen die als "*verwesterd*" of als beïnvloed door westerse waarden worden beschouwd, in bepaalde omstandigheden door de taliban, familieleden of buren als verraders of ongelovigen kunnen worden gezien. Personen met een westerse opleiding, personen met een afwijkende levensstijl, middenveldactivisten of personen uit stedelijke milieus kunnen in het bijzonder met argwaan worden bekeken.

Ook terugkeerders uit Europa kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering. Roddels over vermeende westerse invloeden kunnen zich snel verspreiden en terugkeerders kunnen ervan worden verdacht niet meer te bidden, zich te hebben bekeerd, alcohol te hebben gedronken of andere verboden handelingen te hebben gesteld. Kleine beschuldigingen kunnen volgens de bronnen soms tot conflicten leiden. Stigmatisering, discriminatie of sociale uitsluiting vormen echter niet automatisch vervolging of ernstige schade. De ernst, het systematische karakter en een eventuele cumulatie met andere risicofactoren moeten steeds worden onderzocht.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende twee risicoprofielen worden aangeduid:

1) Personen die worden geacht worden godslastering (blasfemie) en/of afvalligheid (apostasie) te hebben gepleegd:

Dit profiel omvat personen die de religieuze overtuiging of beginselen van de islam hebben verlaten of afgezworen, dan wel geacht worden dit te hebben gedaan (afvalligheid), evenals personen die geacht worden zich godslasterlijk te hebben uitgelaten over God of heilige zaken (blasfemie). Het omvat personen die zich tot een ander geloof hebben bekeerd (bijvoorbeeld bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven in of geen geloof hebben in het bestaan van God (atheïsten). Voor personen die geacht worden blasfemie en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen en atheïsten, kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze personen worden beschouwd als tegenstanders van de religieuze ideologie van de taliban en daarom door

de *de facto*-autoriteiten worden geviseerd. Dit profiel moet worden samengelezen met het tweede risicoprofiel.

2) Personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overschreden/overtreden:

Dit profiel heeft betrekking op personen van wie de handelingen, gedragingen of praktijken worden beschouwd als een overtreding/overschrijding van religieuze, morele en/of maatschappelijke normen, ongeacht of de vermeende overtreding/overschrijding van deze normen zich in Afghanistan of in het buitenland heeft voorgedaan. Van een dergelijke vermeende overtreding/overschrijding kan ook sprake zijn wanneer personen worden beschouwd als beïnvloed door buitenlandse waarden, bijvoorbeeld vanwege hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen, die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit kan ook personen omvatten die naar Afghanistan terugkeren nadat zij in westerse landen hebben gewoond. Welke praktijken als een overtreding/overschrijding van deze normen worden beschouwd, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de lokale context, de betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Voor personen die worden beticht van '*zina'* kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien dergelijke feiten door de taliban als morele misdrijven worden beschouwd en door de *de facto*-autoriteiten regelmatig worden bestraft met lijfstraffen.

Voor andere personen van wie wordt aangenomen dat zij in Afghanistan of in het buitenland religieuze, morele en/of sociale normen hebben overtreden/overschreden, dringt zich in het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zoals het beroep (in het bijzonder kunstenaars, kappers, medewerkers van schoonheidssalons), het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als een persoon *"die de religieuze, morele en/of sociale normen overschreden"* heeft. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te tonen.

In de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, juni 2026, p. 41-46).

5.1.3. Het komt aldus nog steeds aan verzoeker toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in België nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker laat dit in zijn geheel na. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke zijn vrees te concretiseren. Verzoeker is niet in staat aan te duiden om welke redenen hij, louter omwille van zijn verblijf in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij onvoldoende in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Hij biedt, ondanks zijn langdurig verblijf in België, geen zicht op de invulling die hij heeft gegeven aan zijn verblijf in België, terwijl dit redelijkerwijze van hem verwacht kan worden gelet op zijn verblijf in België van inmiddels vier en een half jaar.

Dat verzoeker in België tewerkgesteld is, dat hij in het kader van zijn tewerkstelling een bijkomende opleiding heeft gevolgd en dat zijn werkgever tevreden is, is lovenswaardig, maar toont louter en alleen aan dat verzoeker zijn weg gevonden heeft naar de arbeidsmarkt en kan voorzien in zijn eigen levensonderhoud en huisvesting (pleitnota, stukken 1 tot en met 8). Verzoeker heeft lessen Nederlands gevolgd in het jaar 2025, niet meer, niet minder (*ibid*., stukken 9 en 10). Tot slot liggen er nog drie getuigenverklaringen voor waarin in essentie aangestipt wordt dat verzoeker een rustig en eerlijk persoon is, die hier werkt en een woning heeft en zijn leven hier wenst uit te bouwen (*ibid*., stuk 11).

Verzoeker geeft, middels voormelde stukken en doorheen het rechtsplegingsdossier, echter geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar

Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen ter terechtzitting dat hij nog in contact staat met zijn familie en dat die nog steeds op dezelfde plaats wonen. Verzoeker beschikt in Afghanistan nog over een familiaal netwerk.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van vier en een half jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn verblijf in België een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, in acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen, kan *in casu* niet aangenomen worden dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding waaronder (een toegeschreven) verwestering.

5.1.4. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie voorts niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat dit wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Er zijn geen indicaties aanwezig op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.1.5. Verzoeker is afkomstig uit Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen toe worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. Volgens de landeninformatie blijkt dat er willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou zijn in geval van terugkeer naar deze provincie (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, juni 2026, p. 89 en volgende). Dergelijke persoonlijke omstandigheden kunnen niet worden ontwaard uit het rechtsplegingsdossier.

5.2. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend en toont hij evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. Voorts heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij werd gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde

schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO